

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Јуче браћо и сестре прослависмо свете првоврховне апостоле Петра и Павла, а данас, дакле, следећи дан славимо сабор свих дванаест апостола. Црква је тако одредила да не буде међу апостолима већих и мањих, првих и последњих, него се сви данас прослављају јер су се сви они потрудили на исти начин у делу Божијем, у вршењу и ширењу јеванђеља Христовога по целој свету. Сви су они пратили Господа Христа за време Његовога боравка на земљи, Он их је изабрао од обичног народа, галилејских рибара, нешколованих људи али честитих, који су се удостојили тога да буду названи ученици Христови и Његови апостоли. Они су имали прилике да слушају Његове божанске речи три и по године, да гледају Његова чудесна дела која је чинио за то време, многобројна исцељења која је Господ вршио над многобројним људима од разних болести; утишавање буре на мору, изгоњење ђавола, давање вида слепима, подизање парализованих који су тридесетосам година лежали на постељи, све су то они видели и упијали и слагали у срце своје и то је било оно што је њих уверило да је Господ Христос заиста обећани Месија, да је Син Божји. Као што је свети Петар исповедио у име свих апостола: „Ти си Христос Сина Бога живога.“

И сви су они били сведоци Његовога славнога васкрсења и Његовога јављања после устајања трећи дан из гроба. Зато су они примивши Духа Светога на дан Педесетнице добили ту снагу Духа Светога, обукли се у силу с висине и кренули онда по целом тада познатоме свету да проповедају ону што кажу *шїѡ* *очи наше видеше, шїѡ* *уши наше чуше и шїѡ* *руке наше оїиїаше ѣѡ* *вам їриїоведамо, ѣѡ* *вам јављамо*. А то је у ставри истина о васкрсењу Христовоме. Јер васкрсење Христово је основ и темељ хришћанске вере и божанске науке Његове. Без васкрсења Христова читава Његова наука била би само једно људско мишљење, једна пролазна наука као и друге разне философије и науке које су по човеку. Али је Господ

васкрсењем својим показао да је Он Месија, Син Божији, Спаситељ рода људскога од греха, смрти и ђавола.

И данашње свето Јеванђеље говори о једном чудесном догађају којег су били сведоци апостоли које данас славимо а то је исцељење бесомучника у земљи гергесинској у Гадари, тамо када је Господ долазио са својим ученицима, тамо су живела два човека ђавоимана, бесомучна, у ствари два тешка душевна болесника у којима су се били населили демони; били су толико опаки и зли да каже јеванђеље да нико није смео да прође оним путем где су они боравили по гробовима, и отуда чинили зла људима.

И када је Господ дошао тамо они истрчаше испред њега са једном ужасном виком али и сведочењем: „Што си дошао овамо пре времена да нас мучиш?“ То говоре ђаволи. Присуство ђавола у човеку јесте мучење човека, а присуство Бога у човеку јесте мучење ђавола. Зато они кажу *што си дошао пре времена?* Знају они да ће бити кажњени, да ће бити бачени у огањ вечни када дође време, али ти си дошао пре тога времена. То време је у ствари, време Страшнога Суда када ће Господ судити и живима и мртвима, и људима и демонима и свима који су се огрешили о вољу Божију, о закон Божији. Они су то знали, али нису очекивали да дође у време када они кажу још није време, јер они су живели у тим људима, наносили муку њима и свима осталима из тога краја. И то је за ђаволе био рај. Бити у човеку за ђаволе је рај као што је за човека бити у Богу и са Богом.

И онда замолише Господа пошто је у близини пасло једно велико крдо свиња, замолише *ако нас изјониш из ових људи дојуси нам да уђемо у свиње*. Јер њима је и у свињама боље него да буду сами са собом, јер онда је то за њих пакао. И Господ им то допусти. И шта се деси? Једно велико чудо, једна тајна велика. Кад ђаволи уђоше у свиње, свиње нису могли да издрже то њихово присуство, навали крдо свиња са брега у језеро и утопи се у води. Људи су трпели присуство ђавола у себи а свиње не могу да трпе. То се показује

колика је сила демонска била у та два човека. А ови људи који су били до тада бесомучни, дакле, ђавоимани, постадоше питоми и кротки. А кад чувари свиња видеше шта се десило побегоше у град и јавише шта је било. И цео град, вели јеванђеље, изађе и кад видеше она два бесомучника да седе крај ногу Исусових, ново чудо се деси – замолише Христа да иде из њиховога краја! Зашто? Зар се нису обрадовали исцељењу њихове браће, њихових земљака, саплеменика, него иди од нас рекоше Христу. Зашто? Били су свињољубиви, волели су више своје свиње него добро ових људи, болесних људи. Јер су помислили ако је долазак овога човека нама донео толику штету да смо изгубили двехиљаде свиња, то је ипак неко богатство материјално, шта ли ће нас снаћи ако и даље остане код нас? И зато иди од нас. И Господ оде од њих, али ова двојица исцељених остадоше да говоре и проповедају шта им Господ учини и били су први апостоли међу тим гадаринцима међу којима су живели до тада као болесници, тешки болесници.

У свету браћо и сестре човек никада није сам. У његово срце стално се води борба и битка између добра и зла, између Бога и ђавола – ко ће да освоји срце човеково? Ко ме га човек поклони тога и прима у себе и онда он њиме и господари. Сваки грех јесте капија кроз коју ђаво улази у човека. Човек испуњен многим гресима јесте ништа друго до ђавоиман. Јер иза свакога греха се крије по један ђаво. Човек испуњен гресима испуњен ђаволима и демонима. Зато он здраво не размишља, зато он добро не може да чини, зато су његове речи богохулне, псовке и тако даље, а његова дела су гледа да другоме учини штету а далеко је од тога да некоме чини добро. А када човек дође к себи, када схвати свој положај, када схвати да је испуњен гресима и покаје се, онда избацује грехе из себе а прима Духа Светога у себе који га онда упућује на оно што је добро. На исповедање вере, на живот по вери, на чињење добра људима и бригу о својој души. Јер душа човекова је, како каже Господ, скупља и вреднија од целог света. Јер шта вреди човеку каже Господ у јеванђељу *ако цео свет̑ загобије а души својој науди, а душу своју*

изгуби. Ништа му не вреди. Јер да влада целим светом то је привремено, јер земаљско је за малена царство а небеско увек и довека. А душа човекова је бесмртна, она је створена за живот вечни. Господ је дошао у свет да људима дарује живот вечни и да им покаже како треба живети овде на земљи ради вечнога живота у Царству небескоме. Ту науку су ширили свети апостоли које данас славимо, ту науку су ширили свети Оци и утврдили, ту науку је у нашем народу проповедао и ширио Свети Сава и остали светитељи из рода нашега, до светог владике Николаја и оца Јустина, ту науку треба да очувамо и ми и да предамо нашим млађима, нашој деци и омладини да би се та наука у нашем народу и очувала до краја света, до краја рода људскога. Јер само тако ако живимо по тој науци божанској, ако се по њој владамо, ако чинимо добро ближњима својима, у Бога верујемо и веру своју чувамо неискварену, неукаљану, неизмењену разним заблудама и јересима, онда се ми налазимо на путу који води у живот вечни.

Нека би Господ молитвама светих дванаесторице апостола и осталих угодника Божјих који су Богу служили и Богу угодили, нека би дао и нама снаге духовне и телесне да останемо верни следбеници и ученици те божанске науке, да по њој живимо и тако се спасавамо и када пођемо одавде да нас Господ препозна као своје верне слуге и ученике и да нас прими у Царство своје да тамо и ми са свима светима славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин.